

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106, 501 68 Hradec Králové, zast. Mgr. M. Š., proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové, za účasti zúčastněných osob **1) Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových**, Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2, územní pracoviště Hradec Králové, Horova 180, 502 06 Hradec Králové, **2) Ministerstva obrany**, Nám. Svobody 471/4, 160 00 Praha 6, **3) RNDr. J. H.**, **4) Ing. D. H.**, **5) Honebního společenstva Smržov**, se sídlem Skalice 15, 503 03 Smiřice a **6) Mysliveckého sdružení Háj Smržov, Smržov, 503 03 Smiřice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015, č. j. 21245/ZP/2014-So-8, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Jaroměř, odboru životního prostředí (dále i jen „správní orgán“) ze dne 20. 8. 2014, č. j. OŽP – 1617-227/06/Fi , a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím bylo podle ust. § 30 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o

myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), rozhodnuto o honebních pozemcích v kat. území Nový Ples, Libřice a Lejšovka, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu.

Podle jeho výroku I. byly přiřčeny pozemky v kat. území Lejšovka, Libřice a Nový Ples, v něm konkrétně specifikované, o celkové výměře 181,4675 ha, k honitbě Háj Smržov. Výměra honitby Háj Smržov po provedeném přiřčení dosáhla výměry 895 ha.

Výrokem III. rozhodnutí Městského úřadu Jaroměř, odboru životního prostředí, ze dne 20. 8. 2014, č. j. OŽP – 1617-227/06/Fi, byly přiřčeny pozemky v kat. území Nový Ples, v něm konkrétně specifikované, o celkové výměře 155,3451 ha, k honitbě Rasošky. Výměra honitby Rasošky dosáhla po provedeném přiřčení výměry 1.313 ha.

Výrokem V. byla slovním popisem vymezena hranice mezi honitbami Háj Smržov a Rasošky.

Žalobce napadl včas podanou žalobou shora uvedené rozhodnutí žalovaného, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

V úvodu žaloby žalobce uvedl seznam pozemků v kat. území Nový Ples ve vlastnictví České republiky, s nimiž má právo hospodařit. Všechny tyto pozemky jsou zapsány na listu vlastnictví č. 228 a tvoří ucelený lesní komplex ohraničený z východní strany silnicí č. 299 mezi obcemi Nový Ples a Libřice, z jižní strany hranicemi obce Smržov a ze severozápadní strany katastrovanou polní cestou. Žalobce zdůraznil, že k těmto pozemkům vykonává práva rovnocenná právům vlastníka.

Z těchto pozemků byla jejich část, jejich výčet je v žalobě specifikován, přiřčena k honitbě Háj Smržov, a to právě rozhodnutím Městského úřadu Jaroměř ze dne 20. 8. 2014, č. j. OŽP-1617-257/06-Fi. K honitbě Rasošky byly přiřčeny stejným rozhodnutím zbývající pozemky, rovněž v žalobě označené.

Žalobce pokračoval, že „se dohodl s honebním společenstvem Smržov (dále jen HSS), které obhospodařuje honitbu Háj Smržov, o začlenění jím spravovaných pozemků k této honitbě. Společně pak předložili místně a věcně příslušnému orgánu státní správy žádost, aby byly předmětné pozemky začleněny do honitby Háj Smržov, přičemž zájem stran na tomto uspořádání byl doložen rovněž písemnou dohodou. Aby se mohl žalobce podílet na výkonu myslivosti na předmětných pozemcích, již v roce 2009 požádal o přijetí za člena HSS, a jeho žádosti valná hromada HSS vyhověla. Je tedy zřejmé, že i žalobce vyjádřil svůj jednoznačný zájem, aby se coby vlastník (správce) honebních pozemků stal členem právě v HSS.

Státní orgán myslivosti při rozhodování o jejich návrhu i přes opakované žádosti a upozornění navrhovatele nevzal zájem vlastníka (správce) dotčených pozemků v úvahu. Státní orgán myslivosti šel dokonce tak daleko, že proti vůli vlastníka (správce) rozdělil pozemek

parc.č. 320/1 do dvou honiteb. Žalobce je přesvědčen, že státní orgán myslivosti v napadaném rozhodnutí nerespektoval zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen ZoM), resp. nevykládal jednotlivá jeho ustanovení ve vzájemných souvislostech, jakož i s ohledem na ústavně zaručená práva a svobody zejména ochranu vlastnického práva dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce má za to, že jednotlivá ustanovení ZoM je třeba vykládat ve vzájemných souvislostech a nikoli izolovaně, jak učinil státní orgán myslivosti v napadeném rozhodnutí.

Část IV ZoM v ustanovení § 17 a 18 stanoví obecná pravidla pro tvorbu a uznání honitby. Právě tato ustanovení vychází z respektu ústavních principů mimo jiné ochrany vlastnického práva a oprávněných zájmů vlastníků honebních pozemků. Ustanovení § 18 a 19 ZoM (uznání honitby a založení honebního společenstva) uznává a respektuje vlastnická práva k honebním pozemkům jak pro uznání honitby, tak pro založení honebního společenstva.

Dle § 18 odst. 3 ZoM např. vlastník honebních pozemků může spolu s dalšími vlastníky honebních pozemků vytvořit honební společenstvo, které pak může při splnění podmínek uvedených v § 17 podat návrh na uznání společenstevní honitby.

Obdobně ustanovení § 18 odst. 4 ZoM uvádí: Navrhovatel může požádat, aby k honebním pozemkům dosahujícím minimální výměry byly přičleněny další souvislé honební pozemky jiných vlastníků, a to s uvedením důvodu tohoto přičlenění. Pokud se o přičlenění s těmito vlastníky dohodl, přiloží tuto dohodu k návrhu. ...

Dále pak ustanovení § 19 odst. 5 písm. c) ZoM uvádí: K návrhu na registraci přípravný výbor nebo honební společenstvo připojí ve dvojím vyhotovení souhlasy vlastníků honebních pozemků s členstvím v honebním společenstvu.

Dle ustanovení § 18 odst. 1 ZoM přitom platí, že Návrh na uznání honitby podává vlastník honebních pozemků nebo přípravný výbor honebního společenstva orgánu státní správy myslivosti. Splňuje-li návrh podmínky stanovené v § 17 tohoto zákona, musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby.

Státní orgán myslivosti při rozhodování vycházel výlučně z ustanovení § 30 ZoM. Ustanovení § 30 odst. 1 ZoM: Honební pozemky, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přičlení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění. Toto ustanovení nepočítá s tím, že by bylo řízení vedeno na základě návrhu, tedy že by ať již držitel honitby nebo vlastník honebních pozemků požádal o přičlenění pozemků ke stávající honitbě. Jak však vyplývá z ustálené rozhodovací praxe soudů, toto řízení jednoznačně lze zahájit i na návrh (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20.6.2008, č.j. 4 As 47/2007-84), což má dle názoru žalobce za následek, že by toto řízení mělo být ovládáno podobnými principy, jako řízení o uznání honitby dle § 18 ZoM.

Podle NSS by mělo být na řízení podle § 18 odst. 4 ZoM a řízení podle § 30 odst. 1 ZoM pohlíženo obdobně, aby byla zachována materiální rovnost účastníků. V obou případech jde o řízení, které se týká honitby a honebních pozemků. V případě řízení podle § 18 odst. 4 ZoM jde o řízení o uznání nové honitby, kde státní orgán myslivosti postupuje vždy na

základě návrhu, přičemž je povinen respektovat vůli vlastníků honebních pozemků směřující k uznání nové honitby, pokud jejich návrh splňuje podmínky stanovené v § 17 ZoM. Zákon výslovně stanoví, že státní orgán myslivosti v takovém případě musí vydat rozhodnutí o uznání honitby, kterou mu navrhovatel předložil k posouzení.

V případě řízení podle § 30 odst. 1 ZoM jde o řízení o přičlenění honebních pozemků ke stávající honitbě. Lze-li podle ustálené rozhodovací praxe toto řízení zahájit rovněž na návrh, tedy na základě projevené vůle držitele stávající honitby a vlastníka souvisejících honebních pozemků, pak by stejně jako v případě řízení podle § 18 odst. 4 ZoM měla být respektována vůle navrhovatelů, pokud jejich návrh, resp. jimi navržené přičlenění souvisejících honebních pozemků ke stávající honitbě a tím de facto vytvořená nová honitba, splňuje podmínky stanovené v § 17 ZoM.

NSS ve zmíněném rozhodnutí mimo jiné uvedl: Při přijetí výkladu žalovaného a krajského soudu by tak žadatel o přičlenění honebních pozemků v rámci řízení o návrhu na uznání nové honitby byl bez jakéhokoli rozumného důvodu zvýhodněn (o jeho žádosti je orgán státní správy myslivosti povinen rozhodnout) oproti žadateli o přičlenění honebních pozemků v řízení o přičlenění ke stávající honitbě (na základě jeho žádosti by orgán státní správy myslivosti při výkladu zastávaném žalovaným a krajským soudem nebyl povinen řízení zahájit). Analogicky aplikováno na napadané řízení by navrhovatel v řízení o uznání nové honitby dle § 18 odst. 4 ZoM byl bez jakéhokoli rozumného důvodu zvýhodněn (jeho zájem na začlenění jeho honebních pozemků do navrhované nové honitby by byl státní orgán myslivosti povinen respektovat, splňoval-li by podmínky stanovené v § 17 ZoM) oproti navrhovateli přičlenění honebních pozemků v řízení o přičlenění ke stávající honitbě dle § 30 odst. 1 ZoM (v rámci kterého odmítá státní orgán myslivosti zájem vlastníka honebních pozemků respektovat, aniž by se zabýval tím, zda jím navrhované přičlenění splňuje či nikoli podmínky stanovení v ustanovení § 17 ZoM). Takové zvýhodnění by pak zakládalo materiální nerovnost účastníků řízení, což neměl zákonodárce jistě v úmyslu při tvorbě ZoM.

S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že státní orgán myslivosti byl v řízení zahájeném na návrh povinen posoudit návrh podle ZoM ve všech souvislostech a s ohledem na jeho systematiku, a v neposlední řadě byl povinen přezkoumat rovněž to, zda přičlenění honebních pozemků žalobce ke stávající honitbě Smržov dle dohody HSS a žalobce splňuje či nikoli podmínky stanovení v § 17 ZoM, když právě toto ustanovení je klíčové pro tvorbu.

Státní orgán myslivosti odmítl opakovaně vzít v úvahu vůli navrhovatele, resp. vůli vlastníka přičleňovaných pozemků, přičemž se odkazoval na postup dle § 30 odst. 1 ZoM, který nestanoví vůli vlastníka jako zásadu pro rozhodování (toto ustanovení však neobsahuje ani jen demonstrativní výčet zásad, tudíž ani nevylučuje, aby mohl státní orgán myslivosti vůli vlastníka vzít v úvahu při svém rozhodování coby ústavní princip). Státní orgán myslivosti se opakovaně odkazoval na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 12.9.2008, č.j. 30 Ca 147/2007-101, kde se sice soud vyjadřoval k významu vůle vlastníka přičleňovaných pozemků, avšak nečinil tak v souvislosti s tím, že bylo řízení zahájeno na návrh, ze kterého jednoznačně plyne vůle vlastníků (správce) honebních pozemků o začlenění jeho honebních pozemků k určité honitbě. Žalobce coby vlastník (správce) honebních pozemků přitom svou vůli projevil již v samotném návrhu na zahájení řízení, aby byly jeho honební pozemky začleněny ke stávající honitbě Smržov (obdobně jako vyžaduje § 18 odst. 4 ZoM pro uznání nové honitby), tak i výslovným souhlasem se svým členstvím v HSS (obdobně jako vyžaduje § 19 odst. 5 písm. c) ZoM pro registraci honebního společenstva).

Pokud tedy při vzniku nové honitby je státní orgán myslivosti povinen respektovat zájem vlastníka (splňuje-li obecné zásady pro tvorbu honitby), pak by stejný zájem vlastníka a zejména stejně projevený, měl respektovat i při rozhodování o rozšíření stávající honitby o další honební pozemky (splňuje-li rovněž obecné zásady pro tvorbu myslivosti). Odlišný přístup nemá žádné logické odůvodnění, když výsledkem je vždy honitba, ve které budou plněny povinnosti a vykonávána práva podle ZoM.

Při svém rozhodování je státní orgán myslivosti povinen respektovat zásady dle § 2 správního řádu, tedy mimo jiné i šetřit oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýká a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Správní orgán je povinen vykládat ustanovení dotčených právních předpisů ve vzájemných souvislostech a nikoli izolovaně, jak činil správní orgán v napadané věci.

S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že správní orgán v napadaném rozhodnutí nepostupoval v souladu se ZoM, když jeho jednotlivá ustanovení vykládal izolovaně a nikoli ve vzájemných souvislostech. S ohledem na to, že řízení bylo zahájeno na návrh, jehož součástí byla i dohoda HSS a žalobce o přičlenění honebních pozemků žalobce k honitbě Smržov dle § 18 odst. 4 ZoM a současně souhlas žalobce s členstvím v honebním společenstvu dle § 19 odst. 5 písm. c) ZoM, tedy vlastník (správce) honebních pozemků tak projevil jednoznačně vůli na začlenění jeho souvislých honebních pozemků ke stávající honitbě Smržov, a takto vytvořená honitba by splňovala podmínky ustanovení § 17 ZoM (a nebyla by v rozporu se zásadami řádného mysliveckého hospodaření), byl správní orgán povinen zohlednit zájem vlastníka těchto souvislých honebních pozemků a HSS coby držitele honitby Smržov. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán měl posoudit navržené začlenění honebních pozemků tak, zda splňuje podmínky dle § 17 ZoM a teprve následně se případně zabývat tím, zda zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění.“

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 11. 5. 2015. K jednotlivým žalobním bodům uvedl následující:

Honební společenstvo Smržov je dle zákona o myslivosti držitelem honitby s názvem „Háj Smržov“ a myslivecky ji obhospodařuje na základě platné nájemní smlouvy Myslivecké sdružení Háj Smržov. Problematiku přijetí žalobce za člena Honebního společenstva Smržov řeší správní orgán ve svém rozhodnutí na str. 18 až 19 a žalovaný v žalovaném rozhodnutí na str. 21 až 22. Dle ust. § 26 odst. 6 zákona o myslivosti nemůže se stát žalobce členem Honebního společenstva Smržov před nabytím právní moci rozhodnutí správního orgánu o přičlenění jeho nikam nezařazených honebních pozemků do honitby Smržov, protože v době rozhodování nebyl k honitbě Háj Smržov přičleněn žádný pozemek žalobce.

K námitce, že správní orgán nevzal při svém rozhodování v úvahu zájem vlastníka (správce) dotčených pozemků, žalovaný uvedl, že stanovení základních

prostorových a kvalitativních parametrů honitby je motivováno potřebami zvěře tak, aby honitba představovala v konkrétní situaci nejlepší ekosystém, s co možná nejrozmanitějšími životními podmínkami. Při tvorbě honiteb tedy převažuje zájem vytvoření vhodných životních podmínek pro volně žijící živočichy. Posouzení těchto okolností přísluší orgánu státní správy myslivosti. Přičlenění je proto motivováno vytvořením či zlepšením podmínek řádného mysliveckého hospodaření, tzn. je motivované potřebami zvěře nikoli vlastníků honebních pozemků (viz rozhodnutí pléna Ústavního soudu sp. zn. ÚS 34/03).

Správní orgán se otázkou vůle vlastníka při přičleňování pozemků zabýval na str. 17 až 18 svého rozhodnutí a žalovaný na str. 22 až 23 žalovaného rozhodnutí. Oba správní orgány vycházely při svém rozhodování o této otázce ze závěrů uvedených v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 9. 2008, č. j. 30 Ca 147/2007-10, na jehož str. 9 až 10 je uvedeno k této problematice následující (dále viz citace): „... Krajský soud k tomu pouze podotýká, že případné přání či představa správce přičleňovaných pozemků o tom, ke které honitbě by bylo vhodné z jeho pohledu nepřirazené honební pozemky přičlenit, není pro rozhodování orgánu státní správy myslivosti o této otázce jako kritérium v ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti uvedena“. Prvoinstanční správní orgán se vypořádal s dělením lesního pozemku parc. č. 320/1 v kat. území Nový Ples, který spravuje žalobce, na str. 12 a 13 svého rozhodnutí a žalovaný na str. 19 žalovaného rozhodnutí. Rozdělením pozemku parc. č. 320/1 v kat. území Nový Ples (nikoliv v katastru nemovitostí) nedošlo k žádné majetkové ani jiné újmě vlastníka (správce) pozemku, neboť tvorba honiteb slouží přednostně pro vytvoření vhodných podmínek pro zvěř. Žalovaný dále konstatoval, že rozdělením předmětného pozemku došlo k rozdělení lesního komplexu tak, aby hranice byla trvalá, v terénu zřetelná a kryla se s hranicemi přírodními, což je plně v souladu s ust. § 17 odst. 3 zákona o myslivosti.

Žalovaný pokračoval s tím, že řízení bylo vedeno na základě dvou návrhů, a to návrhu Honebního společenstva Smržov ze dne 5. 5. 2004, který obdržel Magistrát města Hradec Králové dne 10. 5. 2004, a návrhu Honebního společenstva Rasošky ze dne 24. 3. 2004, který obdržel Městský úřad Jaroměř dne 26. 3. 2004. Jednalo se o návrhy na přičlenění honebních pozemků ke stávajícím honitbám. Tato dvě řízení Městský úřad Jaroměř usnesením ze dne 29. 10. 2008, č. j.: OŽP-1617-56/06-F, spojil v souladu s názorem Krajského soudu v Hradci Králové vyjádřeném v jeho rozsudku ze dne 12. 9. 2008, č. j. 30Ca 147/2007-101. Následně vydaná rozhodnutí Městského úřadu Jaroměř a žalovaného se vždy řídila závěry krajského soudu, které byly v jeho předchozích rozsudcích uvedeny (viz rovněž rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 30Ca 29/ 2005-62). V rozsudku ze dne 12. 9. 2008, č. j. 30 Ca 147/2007-101, je uvedeno následující:

„Ve věci přičlenění nikam nezařazených honebních pozemků je příslušným orgánem státní správy myslivosti ten orgán, v jehož obvodě leží největší část honebních pozemků (platí zde dle jejich názoru analogově ust. § 29 odst. 1 zákona o myslivosti).

Přičlenění předmětných pozemků k honitbám Rasošky a Smržov se domáhaly v totéž období oba subjekty – HS Rasošky a HS Smržov. Dle názoru krajského soudu měla být řízení o jejich návrzích vzhledem k této skutečnosti spojena. Jedině tak by byla dle jeho názoru

zajištěna rovnost postavení těchto subjektů ve správním řízení a jejich právo na spravedlivý proces, jak zakotvuje čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Z rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti musí být patrné, jakými úvahami se při posuzování zákonem stanovených kritérií řídil. Z dikce § 30 odst. 1 zákona o myslivosti lze dovodit, že stěžejním kritériem pro přiřazení honebních pozemků do té či oné honitby zákon stanoví délku společné hranice, kterou mají s těmito pozemky sousední honitby. Ta honitba, která má s těmito honebními pozemky hranici nejdelší, přichází jako první v pořadí do úvahy, že k ní budou nepřirazené honební pozemky přiřazené. Krajský soud konstatuje, že MěÚ Jaroměř a krajský úřad nezjišťovaly délku hranic nepřičleněných honebních pozemků se všemi sousedními honitbami. Zaměřily se pouze na porovnání délky hranice s honitbami Rasošky a Smržov. Účastníkem řízení však bylo i HS Jasenná. Délku hranice nepřirazených honebních pozemků s honitbou Jasenná však správní orgány vůbec nezkoumaly. Je proto nutné dle krajského soudu postavit najisto, která z těchto honiteb má s těmito pozemky hranici nejdelší a jakou délkou sousedí s těmito pozemky zbývající honitby.

Dle krajského soudu délka hranice přičleňovaných pozemků však není jediným kritériem, které musí vzít rozhodující správní orgán v potaz. Z dikce § 30 odst. 1 zákona o myslivosti plyne, že po té, co rozhodující správní orgán zjistí honitbu, která má s nepřirazenými honebními pozemky nejdelší společnou hranici, nepřičlení bez dalšího tyto pozemky k této honitbě, ale musí následně posoudit, zda zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přiřazení. Za tím účelem musí nejprve vymezit, co zásadami řádného mysliveckého hospodaření vlastně rozumí, aby bylo možno přezkoumat, zda se ve svých úvahách, ke které z honiteb pozemky přiřadit, těmito zásadami zabýval a s jakým výsledkem.“

Z výše uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že se nejednalo a nejedná o uznání nové honitby, a proto se správní orgán a žalovaný ve svých rozhodnutích zabývali pouze otázkou přiřazení nikam nezařazených honebních pozemků dle ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Je otázkou, jaká práva žalobce, který má právo hospodařit s majetkem České republiky, při přičleňování jím spravovaných a nikam nezařazených honebních pozemků ke stávajícím honitbám, byla porušena. V ostatním žalovaný odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem žalovaný navrhol žalobu zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 3. května 2016. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Předně třeba zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je tak ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely.

Krom toho třeba poznamenat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Z obsahu žaloby a správního spisu je zřejmé, že v dané věci jde o přezkum rozhodnutí vydaného podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, jímž byly přiřčeny honební pozemky v kat. území Nový Ples, Libřice a Lejšovka k honitbě s názvem „Háj Smržov“ a k honitbě Rasošky. Žalobce se s tímto rozhodnutím neztotožnil, a proto je napadl žalobou. Nezpochybňoval skutkový stav věci, nýbrž namítal, že orgány státní správy zúčastněné na řízení nezohlednily při svém rozhodování jeho zájem, a tedy postupovaly v rozporu se zákonem o myslivosti, když pozemky, jež spravuje, nepřičlenily jen k honitbě Háj Smržov. Namítal, že správní orgány vykládaly zákon o myslivosti, konkrétně jeho ustanovení §§ 17, 18 a 30 izolovaně, namísto toho, aby je pojímaly ve vzájemných souvislostech. Argumentoval přitom rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2008, č. j. 4 As 47/2007-84.

Žalobce správním orgánům zúčastněným na řízení vytýkal, že nevzaly při rozhodování v úvahu, že se dohodl s Honebním společenstvem Smržov na začlenění jím spravovaných pozemků do honitby Háj Smržov. To byla také víceméně jediná odůvodněná žalobní námitka, když další žalobní tvrzení byla v podstatě nadbytečná (viz úvahy o tom, že řízení podle § 30 zákona o myslivosti je možno zahájit i k návrhu, jako kdyby právě řízení, jehož výsledkem žalované rozhodnutí bylo, nebylo řízením vedeným na základě dokonce dvou návrhů, a to Honebního společenstva Rasošky ze dne 26. 3. 2004 a Honebního společenstva Smržov ze dne 10. 5. 2004) a nebo neodůvodněná, a to především z pohledu dotčení veřejných subjektivních práv žalobce. Vždyť celou žalobou se v podstatě táhne jenom jeho tvrzení o tom, že správní orgány postupovaly výlučně podle § 30 odst.1 zákona o myslivosti, ačkoliv měly tento postup korigovat s ohledem na jeho § 18 odst. 4, tedy nahlížet na věc, jako kdyby vznikala nová honitba. Ono se ale jednalo o řízení o přiřčení podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, jak bude uvedeno ještě dále, a to nezavazovalo správní orgány vyhovět vůli žalobce, tedy přiřčnit předmětné honební pozemky k honitbě Háj Smržov podle jím dovolávaného se ustanovení § 18 odst. 4 zákona o myslivosti.

Krajský soud nesdílí žalobcův názor, že by se orgány veřejné správy zúčastněné na řízení nezabývaly věcí komplexně, včetně posouzení návrhu na přičlenění předmětných pozemků jen k honitbě Háj Smržov z pohledu § 17 zákona o myslivosti. Vždyť z jejich rozhodnutí je zřejmé, že v souladu s ním postupovaly, když zvažovaly souvislosti pozemků, přírodní hranice honiteb, přihlížely k mysliveckému hospodaření v nich, jejich výměrám atd. Třeba ovšem zároveň dodat, že v uvedeném ustanovení jsou stanoveny jen obecné zásady tvorby honiteb, které nelze pominout ani v případě přičleňování honebních pozemků k již existujícím honitbám. Nejsou však jedinými zásadami a právními instituty, k nimž se při rozhodování podle zákona o myslivosti v souvislosti s řízením o uznání honiteb a jejich změn (včetně přičleňování pozemků) přihlíží.

Pokud se tedy žalobce dovolával jakési izolované aplikace zákona o myslivosti ze strany správních orgánů, dlužno konstatovat, že to byl naopak on, kdo tímto způsobem ve své žalobní argumentaci postupoval.

Při rozhodování ve věci tak nebylo možno pominout především již jen ustanovení § 1 zákona o myslivosti, v němž je stanoven účel celé jeho zákonné úpravy, a z něhož plyne, že na prvním místě je jím společenský zájem na zdravém vývoji zvíře jako součásti přírodního ekosystému. Tedy nikoliv subjektivní zájmy těch, co myslivost provozují či vlastníků pozemků. Takže i když např. zásady řádného mysliveckého hospodaření nejsou výslovně uvedeny v § 17 zákona o myslivosti, požadavky na jejich dodržování se prolínají s odkazem na ustanovení § 1 celým zákonem o myslivosti, přičemž v ustanovení § 30 odst. 1 jsou pak zakotveny výslovně. Správní orgány se jimi zabývaly velmi podrobně, jak je zřejmé nejen z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, ale i z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 5. 2016, č. j. 30A 29/2015-129. Všechna tato rozhodnutí byla žalobci jako účastníku řízení či osobě zúčastněné na řízení doručena, a proto krajský soud nepokládá za potřebné jejich obsah znovu opakovat. Z obou uvedených dokumentů je však patrné, proč nebylo zámyslu žalobce vyhověno, že příčinou toho nebyla otázka respektování či nerespektování jeho vůle, nýbrž zásady mysliveckého hospodaření. Tyto otázky byly ve správních rozhodnutích věci se týkajících velmi podrobně rozebrány a žalobce je ostatně v žalobě nikterak ani nezpochybnil. V důsledku toho tak vlastně zůstal se žalobními námitkami tak říkajíc na půl cesty. Žalobu totiž opřel jen o neúplná a nepřiléhavá právní ustanovení zákona o myslivosti. Věcnou nesprávnost postupu dle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, který vedl správní orgány k rozhodnutím, totiž vůbec nenapadl a nezpochybnil. Zřejmě to měl za zbytečné, vycházejíc z mylné premisy, že musí být při posuzování návrhu na přičlenění honebních pozemků akceptována vůle jejich vlastníků, a to bez ohledu na zásady řádného mysliveckého hospodaření.

Krajský soud rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 47/2007 zná, ovšem není přílehavý na daný případ. Je v něm sice také řešeno přičlenění honebních pozemků ke stávající honitbě, ovšem především pozemků ze zaniklé honitby (šlo tak zřejmě i o pozemky ve vlastnictví soukromých subjektů), a to navíc v řízení zahájeném z podnětu správního orgánu, tedy z úřední povinnosti. V přezkoumávané věci jde ale o řízení návrhové, a to navíc nikoliv k návrhu jen jednoho subjektu, nýbrž o spojené řízení o návrzích dvou subjektů o přičlenění honebních pozemků ve vlastnictví České republiky, které nebyly samostatnou

honitbou, k jejich honitbám. Navíc nelze nevidět, že přestože má žalobce k předmětným pozemkům plné dispoziční právo, tak že postavení státu jako vlastníka při hospodaření s majetkem České republiky se od postavení ostatních vlastníků výrazně liší. Hospodaření s majetkem státu musí být vždy souladné s veřejným zájmem, což ve svém důsledku přináší mnohá omezení, která jsou v případě státu s výkonem vlastnického práva spojena. Mezi ně nepochybně patří i respekt k rovným právům druhých, tedy i zachování rovných příležitostí pro všechny zájemce o užívání státního majetku.

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 47/2007 tedy byla rozhodnuta nejen nesouměřitelná věc s věcí nyní krajským soudem přezkoumávanou, ale byla v něm řešena především otázka možného způsobu zahájení řízení podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Zda jen z moci úřední, nebo také na základě návrhu podaného jiným subjektem. Šlo v něm tak o řešení procesní, nikoliv věcné otázky. Jeho stěžejní závěr, že řízení podle citovaného ustanovení je možné zahájit jak z podnětu samotného správního orgánu, tak k návrhu účastníka řízení, ale řešení pro nyní přezkoumávanou věc nepřináší.

Za přílehlavý k ní má krajský soud naopak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 1 As 43/2007-95, v němž je mimo jiné uvedeno následující:

„To, zda správní orgán přiřčení podle vůle navrhovatele k uznávané honitbě i honební pozemky jiných vlastníků (§ 18 odst. 4 citovaného zákona), je naproti tomu věcí jeho správního uvážení; lze-li přitom přiřčít konkrétní pozemek ke kterékoli ze sousedících honiteb, přihlíží správní orgán při rozhodování i k vůli vlastníka pozemku.“

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Podle citovaného ustanovení „Honební pozemky, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přiřčení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přiřčení.“

Krajský soud nemá sebemenších pochyb o tom, že byly přiřčeny honební pozemky, které tvořily, a vzhledem ke své výměře ani nemohly tvořit, samostatnou honitbu. V prvoinstančním, jakož i v žalovaném rozhodnutí, bylo velmi podrobně rozebráno, proč nebylo možno přiřčít honební pozemky v dispozici žalobce k jedné či k druhé z uvedených honiteb jako celek. Byla to především snaha odstranit nevhodné hranice honiteb pole - les. Správní orgány se v odůvodněných rozhodnutích velmi podrobně vypořádaly i s dalšími důvody, které je vedly ke stanovení hranic honiteb. Byly to především již zmíněné zásady řádného mysliveckého hospodaření, jak jim to zákon o myslivosti výslovně ukládal v § 30 odst. 1, a to formou správního uvážení (viz výše rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 1 As 43/2007-95).

Správnost rozhodnutí přijatého v mezích volného správního uvážení správním orgánem, ale nepřísluší soudu přezkoumávat. Soud dohlíží jen na to, aby správní orgány vysvětlily a zdůvodnily svá rozhodnutí hledisky uznávanými zákonem o myslivosti. V přezkoumávané věci vyšly správní orgány z dostatečně a zákonným

způsobem zjištěného stavu věci, přičemž právní závěry, které z něho vyvodily, nejsou s ním v rozporu. Při svých úvahách neporušily ani pravidla logického uvažování, takže lze uzavřít, že si své povinnosti správní orgány zúčastněné na daném řízení splnily, jak rozvedeno výše. Relevantní určující skutečností pro rozhodnutí o přiřazení pozemků dle § 30 odst. 1 mysliveckého zákona tak, jak o něm bylo rozhodnuto, nebyla otázka vůle žalobce, nýbrž zásady řádného mysliveckého hospodaření.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, ten se práva na náhradu nákladů vzdal.

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady zúčastněným osobám nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

30A 39/2015

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 13. května 2016

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Škopová